

ΔΗΓΗΜΑΤΑ ΦΡΙΚΗΣ

TOY JEAN DESTREM

Ο ΔΗΜΙΟΣ ΤΟΥ ΓΙΒΡΑΛΤΑΡ

οεις ενοργο δολοφονιας και σας τα-
ταδωσαεις στην έσχατη των ποινων, στον δι- αγγεληντην θανατον. 'Η
εκτελεσίς σας θα γινη για παραδειγματισμό, στην έξωπορτα των φυ-
λακών μας και στις 18 Αγνούστου. Τίποτε πειδά δεν έχετε να περι-
μένετε από τους άνθρωπους, έκτος από τις τελευταίες παρηγορές τού-
ποτα πης φρουράς, τοῦ αιδεσμωτάτου Μπάργκι, έδω παροντος...
και οι άλλοι παραπάνω πειρατές της θάλασσας.'

Κατόπιν ὁ πρόεδρος γύρισε καὶ εἵλε στὸν ἀρχιφύλακα τῆς φρουρᾶς :

Αρχιφύλακες, ώδηγησε αμέσως στὸ κελλὰ τὸν τὸν κατάδικο... Η συνεδρίασις τελείωσε... Ἡ φρονιμὴ ἔβαιλε στὸ μέσον τὸν μελλόνθανο Τζών, ὃ δύοποιος ζαυκνιώματαν ἀπαθετάτα καὶ μαζούμοψήδικα, καὶ τραβήξει γιὰ τὴν κοντινὴ φύλακα. Ὁ πρόεδρος τὸν Στρατοδικεῖον συνταγμάταρχον Χάροπισον, ἀφοῦ σκούπτεις τὸν διρράγιον προσώπου τοῦ — ή ζεστὴ ἡταν τραφεῖν — ή ἄφοι καρφίτησε τοὺς δριβίους μὲ σεβασμὸν μπροστά του στρατοδίκας, ἐπιπειστείς απὸ τὸ μπράστο τὸ ταγματάρχον Μλάουντερφον, καὶ τὸν πῆγε μαζὶ τοῦ συνηγμένου τους περιπλοκά...

— Όσο και νάσα πνεύμα αντιλογίας, φιλο μου,
έλλεγε τώρα στον Μπλουζέρο ότι συνταγματάρχης
Χάρος σου, δεν μπορεῖς παρά να παραδεχτῆς ότι δι-
ηγμόνα τη δίκη αωτή ως πρόεδρος του Στρατοδικείου
μέν μαστούς άπορωνάλλη... Ούτε οι έξι έπαγγέλμα-
τος δικαστάς δεν θύμ μπορούσαν να με φτάσουν...
“Ε... Τι λέζι...”

—Τὰ παραδέχομαι ἡλικίαν αὐτά, σεβαστέ μου συνταγματάρχα, ἀλλά μου φαίνεται πώς στὸ τέλος θὰ συντάψετε στὸ ἔξης: Ήπως ἐνὶ κρεμαστῆ ὁ κατάδικος...

— Ἀπλούστατα, μὲν ἔνα κομιάτι σκοινί, διάβολε! ξεφώνησε παραξενεμένος ὁ συνταγματάρχης.

Μά ὁ Μπλουμπερρον, ἀτάραχος, ξανάπει:
—Και βέβαια μὲ συννοί... Μήπως είλα έγώ μὲ
σύνοια; ... Αλλά πούδε φύτε το δασήνη τὸ σκούνι αὐ-
τό; ... Γιατὶ δὲν πιστεύω νά σχετίζεστε δύτι εἰλε βυ-
νατόν ποτὲ νά σας στείλουν τὸ δήμο αὖτο τὸ Λον-
δίου! ...

‘Ο συνταγματάρχης ξένωσε μὲ αἰμοργανία τὸ κεφάλι του καὶ ποιησόντος σκεπτικός;

—**Ἐγεις** με γάλα δίκοι, μά τα **κέρατα** τοῦ Σατανᾶ... Φτοῦ!... Νά πάρη ἡ ὄργη, μὲ τὸν καταραμένο τόπο ποὺ φισκώμαστε... Οὔτε δήμοι δὲν μπορεὶ κανένας νάδο ἐδύ πέρα... Ἀνάλαμβανεις, Μπλού μπερού, νάδος κανέναν ἀνθρώπο, πρόθιμο γά τα λεπτά αὐτὸς καθύκοντα;... **Ψάξε**... Ρώτησε... Βγάλε με ἀπὸ τὸν μπελά αὐτὸν... Είπεις;... Καταραμένος οὐδεὶς Μάλιστα.

—Είναρηστος, σινταγματάρχα μου! άπαντησε ο Μπλόύμπερον και, χωρετώντας με σεβασμό την Χάρφισον, τραβήξε για το στρατώνα, Ιαναποτέμνενος άπο τὸν βασικό τον.

γησαί μας:
Τρεῖς μέρες ἔπειτα ἀπὸ τὴν συνοικεία του ἐκείνην, μὲ τὸν συνταγματάρχη Χάροπισον, δι ταγματάρχης Μπλόύντερον κατάφερε νὰ ἔστηση πάθον ἔναν κάποιο Πέντρο, πρόσθιμον ν' ἀναλάβῃ τὰ καθήκοντα δημάρχου.

Ο Πέντε αὐτός, πότε ἀχρισφόρος στὸ λιμάνι καὶ πότε μπαλωμα-
της. Ἀλλέτο ψωαῖς καὶ ἄλλοτε θεριστής, πότε σκαφιάς καὶ πότε γι-
στης. Ἀλλότε νησιώτας καὶ ἄλλοτε μασχοράτας. Ήταν προτάντων 'Ι-
σταγού. Και εἰς 'Ισταγού πότε διάνευσεν διὰ παρθένων τὸν

λις τού πρότεινε ο Μιλούπτερον νά περάσει στο σκανιν στο λαμδό ένος ανθρώπου... "Αρχει πού ο Ανθρώπως αώτος ήταν ένας μαστός" "Αγγλος στρατιωτικός, και ή Αγγλός ήταν το μισητόρε όδνος για τούς Ιαπωνούς την έποχή είσενη, κατά την όποια τούς πήρε μέσω από τά γέρμα τους τη δύναμη χερσόνησο τοῦ Γιβραλτάρ.

ζερμα ινως την οχηγη μεσοποιηση του Παιδιατρεως.
"Επειτα από λιγες μερες, το μεσημερι απόφθιδως της 18 Αυγούστου, έγινε στην θέση πλιωφτα της φυλακης η εκτελεσης του άπαγχονισμου του Τζών...

Αφοι πρώτα ο καπάδοκος μίλησε στὸ συναγέμενο πλῆθος, καὶ ἀφρού μοιντώσεως κατόπιν τὰ τέσσερις σημεῖα τὸν δρᾶζοντος, τὴν ἄγγικην δι- καιοσύνην καὶ τοὺς παρόντας στρατοῦδικας, τέντωσε κατόπιν τὸ λαυφό του στὴ Θηλειύ τοῦ σκονιών τοῦ Πέντρο...

Καὶ ἔνα λεπτό πιὸ υπέρερα, τὸ σῶμα τοῦ κονιόταν κρεμασμένο ἄναγκα!... Κουνίσθα καὶ σπαραγρύσθη φρακτά. Ἀπόδειξις ὅτι ὁ Πέντηρος ἤταν ἀζαμῆς ἀπὸ τοὺς σπάνιους στὰ ζητήματα τὰ σχετικά μὲ τὴν κρεμάλα...

Τί νύ γίνη ὅμως;... Ποι οὖν νάρδουν τὸν καλότερο;... «Ετι εκέφτησαν διοι, καὶ ἀπὸν ἐργάζαν μάτι στεργάν στὸν κατάδικο, ὁ διοιος κονιορτὸν στασιμωδιὰ τὰ πόδια τοῦ ἑνὸν μέτρῳ ψηλότερα ἀπὸ τὸ κόμιμα, τράβηξαν στα σπιτάκεα τους νὰ φάνε καὶ νὰ κομψήσουν διο τὸ ἀπόγεια, για νὰ σημαιοῦν τὸ βραδάτω, νὰ ξαναφέται καὶ νὰ ξανακουμπιθοῦν, μὲ δῆσην τὸ συνέδημο τους καὶ μὲ τὴν πειθοῦσθαι διο τὸ Τζῶν δέν θ' ἀργόντας τὰ πολὺν νὰ ξεψήσῃ ἐπάνω στὴν κρεμάθα, στὴν δούτα ἔπειτε νὰ μείνη διὸ μέρες κραμασμένος.

Αρχίζε νόν νυκτών τώρα. 'Ο κόσμος κλεινόταν στά σπιτάκια των νοικιών, για νύ ντροπή προι τήν έπαφένη μέ δρεξι μόνιμη.

Τὸ δέ εἶπεν τὸν Πέντρο. Ἀφοῦ τῆρε τὴν ἀμοιβὴ τῶν ὑπηρεσιῶν του ἀπὸ τὸ ταύτιον τῶν φρουρῶν, οὐδὲν τοῖς κόρτασε, ζάπλωσε κατόπιν στὸ κρεβάτι του για μέντο, ἀγνόντας, τῷ πρώτῃ φορᾷ ἐπίσης στὴ λοιπὴν του, τὴ λαμπτεῖσα τοῦ ἀνάμενην. Τὸν φύλτες παρακένει, έζειν τῇ βραδείᾳ, τὰ βαινόμενα, σκοτιάδι τῆς μαραζού-

κα σκίτσα
λας του...
Τά πεσόνυχτα κοντά τινάχτηρε τρομαγμένος άπο το λαγωνισμά του, ωριμός, ή όποια έτρεψε τά μάτια του στήν πάργα, ή όποια καθώς την άνοιγε και την έσπρωγεν κάποιος άπέβη. Καθ σε λιγάκι, φωτισμένος καθαρά δύο την μάνεμήν λαμπτήσα, γάνηρέ στό καπούφλ δ Τζόν — να ! ο Τζόν — με τό λαμπό του άπωστα χαραγμένο άπο πόκκανες αμματηρές λουρίδες, έως στά χέρια του κρατούσες τό ίδιο έκεινο τό σούσιο τής κρεμάλως του, με τό όποιο, πριν λίγες ώρες, φωνάντος πάνω ταξείδευε στὸν άλλο κόσμο.

—Σὲ κρατοῦ ἐπιτέλους, δήμιε τοῦ Σατανᾶ! τοῦ φωνᾶς ὁ Τζών. Δήμιε τῆς θεκώφας... Μὲ τυφλησ-
σες φωνάτη μὲ τὴν ἀτάκμωσύνη σου, μά σ' ἔχω στά-
ζεια μου ἐπιτέλους...

“**‘Η επιστήμη, παρ’** ἀλλες τις σημειωνές προσθόντων
της, **θὰ δυσούλευτων πολὺ νὰ μᾶς ἔξηγητο** μὲ
πιον δικώιαμα καὶ μὲ τίνος δύνης πάραπτε τὴν
κραιμάλια τοῦ ὅ Τεάνων, προσεκτικά εὐ-
συνειδῆτα καὶ γεγὰ κρεμαστεῖ σ’ αὐτή, πός τριβή-
ζε, ἐπειτα ἀπὸ τοτες δημερ., στὸ σπίτι ἐνὸς φιλοησυ-
χον ἀνθρώπουν καὶ πῶς μπήκε παράνομα στὸ διαμάτιο
τον, λοιζοντάς του μὲ τέτοιες πρόστικες βρισιές...
Κι’ ἀφοῦ μπόδες σὲ τέτοια μιστήματα στέκεται βουνὴ ἡ
ἴδια ἡ ἐπιστήμη, πώς θέλεται νὰ τὰ ἔξηγητο τὰ αι-
γάνωματα αὐτὴν ἢ αποφένει τὴν ἀμφισσότας; Πέντε:

— Βοήθα, Χριστέ και Παναγία! Μεγάλη σου ή ζώνι, "Αγίει μου Ίασκων τῆς Κομποστέλλας... Αύτωσέ με ἀπό τὸν Ὁξαποδὸν αὐτὸν. Εἰν' ἄραγε ἀλήθεια η̄ τὰ μάτια μου γελοῦνται;... Κάντε τὸ θω-
μα σας, "Ἄνοιξι Πάτρές!

Ο Τελών γέλασε σαρκαστικά τώρα και ξεφώνησε στὸν ἀνατοιχια-
σμένο Πέντορ:

—Ούτε δηλαδός δὲν θά σε γιλυτώσω από τα νύχια μου, άχρει! Φώναξε και παρακάλα δυο θέλεις... Πουλήμενε... Ιούδα... Γιά λίγες φωδεράζεις πηγες να πάρως έναν ανθίφωτο στό λαιμό σου... Ετομάσου να πεθάνεις τώρα, βρωμούσιο τοῦ Σατανᾶ...

Συγάλια ἀπαντίσα άπλωθηκε στὸ στενόμαρο δωμάτιο του Πέντρο.
Ο Τζών μὲ τὸ λαμπὸ σπαραγμένο ἀζών απὸ τὸ σκονὶ τῆς κρεμᾶλα,
μὲ τὴν ἄφρη τῆς γλώσσας του ἔξω απὸ τὸ πιὸ μασσονιγμένες σειρὲς τῶν
δοντιῶν του, βημάτιες νευρικὰ καὶ γοργά ἔδω κ' ἔκει καὶ φανόγαν
πώς ἐπαυγά ἀζώνα φρίκη απὸ τὴν τρομερὴ δοξασία του. Βλέποντας
ταύτην τὸν Εστό — σε τείτο κάλια — δ Πέντρο, ἐντονας μιὰ ἀβάστατη
ἔλαττα νά τὸν θεραμάνη κι' ἀποφάσισε νά βάλῃ μερός την πονηρία,
λέγοντας στὸν Τζών μὲ μιὰ μονημουράδη φωνή, γεμάτη απὸ θῆθεν
οὔτο καὶ συνταράθει:

— „Αχ, πόσο κακό σᾶς έκανα απθελά μου... Ήρθε ώρα να φέρετε τώρα... Μά τι νάγκανα; Η φρώτη φρογώ κρεμούνσα, βλέπετε, άνθρωπο,

καὶ δὲν ἡμιν συνηθισμένος στὶς σχετικὲς μανοῦθερες.

— Μὰ ἀκριβῶς μὲ τὴν ἀταμωσύνην σου αὐτὴν τάχις καὶ ἐγώ, ἥλιθε... Στὸν τόπο μου, οὗτε σκούλι δὲν θύμι πρεμούσαν μὲ τὸν τσαπατούσιλικο αὐτὸν τρόπο ποὺ μὲ κρέμασες ἐστο...

— Ισα-λα φρόντισα, κύριε Τζών — γιὰ νὰ σᾶς περιποιῆθαι καλύτερα — νάδρο σκούνι καταπαίνουν όχι καὶ φίνο... Γιατὶ τάχετε μαζύ μου λοιπόν; ..

— Καὶ' ἐγώ σοῦ λέω, κανάγια, πώς ίσα-λα τὸ καταπαίνουν όχι σκούνι σου ἡταν ποὺ μὲ πλαδεψε τόσο πολὺ... Δὲν γλυστρόσε καθόλου στὸ λαμπό μου, μοῦ τὸν ἑγάρι φριχτά, καὶ' ἔστι ἔταθα βασανοτηρία, τὰ ὅποια δὲν ἡσαν στὸ πρόγραμμα τῆς τελετῆς γιὰ νὰ τὰ πάθω... Ἀλλὰ ἔννοια σου... Τόρω μὲ σε μάθω ἐγώ πῶς κρεμούν καλά καὶ σίγουρα, ὥστε, ἀν στὴν Κόλασ τὸν θά πάτε σὲ λιγάκια, χρειαστεῖ τὶς σιμούλες σου δὲ φριδιδάβολος, νάστω πειτὲ σὲ θέση νὰ τὸν δασκαλεύῃς, πάθε ποὺ θύμι τοῦ κατενῆ νὰ κρεμήται τοὺς κολωμένους...

Καὶ, λέγοντας αὐτὸν τὰ λόγια δὲν ἔχαλος Τζών, κήψητε στὸν μαρμαρωμένο ἄπο τὸν τρομάρι τοῦ Πέντρο, τὸν ἀναποδογύρισε στὸ πάτωμα καὶ τοῦδεσε σφιγξτὰ τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια...

“Ἐπειτα πάγνοντας μὲ κοῦρτα λέπτος τῆς μαγικής ἀπὸ ἔνα γαβιλάνα, ἀλειψθεὶς καλά τὸ σκούνι ποὺ τοῦβλασ στὸ λαμπό καὶ τὸ δοκιμαστὸ πολλὲς φορές νὰ δὴ ἀν γλυστράτι. Καὶ' ὅταν τελείωσαν ἡ δοκιμὴς αὐτές, μὲ ἵσαντοτητικά ἀπότελεσμα, πέρασε τὸ σκούνι ἀπὸ ἔναν κρίζο τοῦ τιμανοῦ καὶ, τραβώντας τὸν Πέντρο μετέωρο φυτλά στὸν αέρα, τὸν ἔστειλε στὰ σποτενά βασιλεῖα τοῦ “Ἀλλον Κόσμου”!

* * *

Μιλοῦσαν πολὺν καιρὸν κατόπιν στὸ Γιβραλτάρ γιὰ τὴ μυστηριώδη ἔξαράνιστον ποὺ πτώματος τοῦ Τζών — τὸν ὅποιο δῆλο νομίζαν νικρό πειά — καθὼς καὶ γιὰ τὴν πομαγκή ἀντοκονία τοῦ ἔρωτεργον δημιού Πέντρο, τὴν ὥστις δῆλοι ἀπέδιδαν σὲ τίνης καὶ μετάνοια..

Ἐννοεῖται ὅτι δὲν τὸν πρὸιν φύγει ἀπὸ τὴν καμαρούλαν τοῦ κρεμανούν πειά δημιού, ἔλισε τὰ σκούνια μὲ τὰ ὅποια τὸν εἶχε δέστει χεροπόδιοι ποὺν τὸν κρεμάσει, καὶ τὰ πῆρε μαζέν τον. Καὶ φανόντονταν μὲν καθαρὰ τὰ ἴχνη τοῦ δεσματος γύρω στὰ χέρια τοῦ δυστυχουμένου Πέντρο, ἀλλὰ κανένας δὲν τὰ ἐπρόστεξε, ή, καὶ ἀν τὰ πρόστεξε, δὲν ἔδισε καὶ τόση σημασία...

“Ηταν πολὺ πίσω ἡ Δικαιοσύνη ἔξεινη τὴν ἐποχή!...

ΤΑ ΑΝΙΜΗΤΑ

Η ΥΠΟΜΩΝΗ ΤΟΥ ΑΜΑΞΑ

Διηγοῦνται τὸ ἔξις χαρακτηριστικὸ μάνεροτο γιὰ τὴν ἕπομονή τῶν Ἀγγλῶν. Κατὰ τὸ 1915, ὁ σέρ Οὐλλιαμ Δράγις πῆρε ἀπὸ τὴν ἀγαφάνη ἔνα μανταπόγια νὰ κατέβει στὸ λιμάνι — ἔνα τέτερο τὸ πολὺ ἀπόταστος — δῆλα ἀγνορισθεῖμένη ἡ διαδρομή του. “Οταν ἔφασε στὴν παραλία, κατέβηκε ἀπὸ τὴν ἀμάξι τοῦ λέγοντας στὸν ἀμάξηλάτη λακωνικάτατα:

— Επέμενε!...

Πήρε κατόπιν μιὰ βάρκα καὶ ἀνέβηκε στὸ πλοίο του. Εἶχε σοκού νὰ κάψῃ μιὰ μαζή βόλτα, δῆλο γιλιόμετρα, γιὰ νὰ δοκιμάσῃ τὴν καινούργια πτυχὴν ποὺ εἶχε βάλει στὸ θαλασσιγό του. Τότε πολὺ δύος επιγραφητηρίων ἀπέτη τὴν σύντομη ἔξεινη θαλασσινή διαδρομή, δῆλα ἀποφάσιστος ξαφνικά νὰ βάλῃ πλώρη γιὰ τὴν ἀνοικτὴν καὶ νὰ κάρη... ἔνα ταξείδι ὡς τὸ Ρίο Ιανέντο. Γιατὶ δηλ.; Εἶχε ἀμφοτίνι καὶ ἀπὸ τρόφιμα καὶ ἀπὸ βενζίνη. Στὸ διάστημα δύος μετόπων, ὁ ἀμάξηλάτης τί σκανε; Σάν γηήσιος Ἐγγλέζος, περιώνει στὴν ἀπόβαθρα, δῆλα, δῆλα πεῖ τὸ πελάτης του.

Πέφασε μάρτυρα, πέρασαν δύο, πέφασε ἔνας μῆνας, καὶ ὁ ἀμάξηλάτης ἔμενε πάντοτε ἱπτωματικά στὴν ίδια θέσιν ἀλιντοζ. Εἶχε φοντίστει μόνο νὰ πάτη νὰ πάρῃ σανὸ καὶ ἔνα μουσαμά γιὰ νὰ οκεπάσῃ τὶς νύχτες τὸ ἀλογό του.

Πέφασε ἔνας χρόνος. Οι τροχοὶ τοῦ ἀμάξιου είλαν σκουριάσει, μὰ νὴ πομονὴ τοῦ ἀμάξηλάτου ἔξακολουθοῦσε ἀπεριόριστη, τερατώδης.

Πάντοτε καθισμένος στὴ θέσι του, ὁ ἀτεργίγραπτος αὐτὸς Ἐγγλέζος δὲν κατέβαινε παρὰ μονάχα γιὰ ν' ἀγοράσῃ φατ γιὰ τὸν ἔαντο τοῦ καὶ τὸ ἀλογό του...

Τέλος ἔνα πρώτο, βέστερα ἀπὸ δεκατετάραινο περιπλάνησι, φάνηκε στὸν ὄρεστοντα ἡ βαλανηγός τοῦ ίδιοτρόπου σὲρ Οὐλλιαμ Δράγις.

‘Ο πρώτος ἀνθρώπος τὸ δόποιν ἀντίχρωσε βγαίνοντας στὴν ἀπόβαθρα δὲ τὸ Δράγις. Ήταν ὁ ἀμάξηλάτης του.

Τὸν ἔκνταξε ἀπὸ πάνω ὃς κάπως καὶ ἀρόσ τὸν ἀνεγνώσιος, χωρὶς νὰ δεῖξῃ καμπάνη ἐπληγή, τὸν ἐφώτησε μὲ τὸ γηητότερο ἔγγλεικο φλέγμα:

— Πόσα σου ὄφελο;

‘Ο ἀμάξηλάτης ἔκαψε ἔνα λογαριασμὸ δῆλων τῶν ἔξδων τῆς μαρκοχρονίου ἀνεμονῆς του καὶ τὸν ἐδώκε στὸν πελάτη του.

Καὶ' ἔκεινος, χωρὶς νὰ προσθέσῃ τίποτε, τοῦ ὑπέργειας ἀμέσως ἔνα τσέκ.

ΤΟΥ ΑΓΓΕΛΗ

ΒΛΑΜΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΠΑΡΑΠΟΝΟ

‘Ολημερὶς στὸν καφενὲ τοῦ Παναγῆ τοῦ Κοννενὲ μοῦλυνσε τὸ μοναδικό, ποὺ ἔχω παντελόνι καὶ μὲ τὸ βλέμμα παραποτό καὶ τὸ λαμπό μου στρωτό ἀγκύλωσι μου στιώτησε νὰ βλέπω στὸ μπαλκόνι...

Καὶ προτιμά νὰ ξεραθῇ καὶ ἀπότοτος νὰ μαραθῇ, στὸ παραθύρῳ δὲ λαίές, παρὰ νὰ μ' ἀντικρύσθη καὶ νὰ τὴ δοῦλο ἐγώ πατερῶ, σὰν τὸν Χριστὸ πά' στὸ σταυρό μὲ μιὰ περιστοτή ματιά, ζωὴ νὰ μοῦ χαρίσῃ!

Κι' ἔτσι τ' ἀγήλου, δύος κυττᾶ, σὰν καζανίστρα τὸν κτισμόν καψόν πάνε νὰ βγάνη καὶ' φίλου μου, ποὺ μὲ κυττούν γιαπογελῶντας σταματοῦ καὶ ἀν σως βρέθει μὲ φοτοῦν ἡ τι καιρὸ διά κάνη...
Απὸ τὴ μοῖρα μον γραφτό, μαζὲν μὲ τ' ἄλλα είνε καὶ αὐτό, τὴν ξελογιάστρα ποὺν ἀγαπῶ, σ' ἄλλουν ἀγκαλιά νὰ γένην κι' ἐμὲ η φτωχούλια μον γυνή τέτοια τὴν πάνει ταραχή, στὴν ἐλαφρότερη ματιά, ποὺ «εὐχαριστῶ» τῆς κραίνει.

ΝΙΟΒΓΔΛΗ

Ξανθίσεις τὸ φρυνάρι σου καὶ' ξεβαψεις τὸ κειλάκια σου καὶ τὰ μαλλάκια σου ἀφητεῖς, ώσταν καλογεράκι κτυπᾶς τὰ τακουνάκια σου βάφεις τὰ μαγιούλακια σου καὶ δύος τὸ στοματάκια σου μαρίζει γαλατάκια...

Ακόμα κτές τὴ σάκκα σου στερεούς καὶ τὴν πλάκα σου καὶ μάθαινες τ' ἀλαζόνητο, στὴν κόνα-Πασαρίχα. Κανένας δὲ σ' ἀγνάντενε κανένας δὲ σέ μάντενε καὶ μόνο ἐγὼ σὲ πρόσεχα καὶ ὑπ' ὄφι μον σὲ είχα! Καὶ τώρα μοῦ δεντούνεσαι καὶ μόνο γιατρόπον γιατρόπον στάνοντανάκι σου καὶ πάξεις τὴ μεγάλη. Κι' ἐγώ γιὰ σένου κάνονται, καὶ ἀπὸ τὸν τοίχο πλάνομαι, δῆλα διαβαίνεις δίττα μον, μήν πέσω ἀπὸ τὴ ζάλη...
Μὰ σὸν κάνεις τὸ ζόρικο, μισόν μον, φέ μιμοδόρο πο καὶ δὲ μὲ καταδέχεσαι, μ' ἀν δὲν κρατῶ ἀπὸ ράτσα, στὸν ἔχωτα είμαι μαστορας, στὴν διδαχὴ τον πάστορας κι' ἐχω γιὰ τὸ κορμάκια σου, φεύδια, τὰ δινό μου μπράτσου.

Είσαι μικρὸ καὶ χάνεσαι καὶ πᾶς καὶ ξελογάζεσαι, μὲ κάτι μικρομέγαλους, ποὺ θὰ τοὺς συγγρίσω. Γιά κανές πῶς μὲ καταδέχεσαι, καὶ πάς μὲ καταδέχεσαι καὶ ἄν φύγεις πειτὲ δόττιλα μον, ἐγὼ νὰ τὸ ξυρίσω.

Ο ΑΓΓΕΛΗΣ

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

ΤΑ ΠΡΟΣΩΝΤΑ ΤΟΥ ΥΠΟΨΗΦΙΟΥ ΛΗΣΤΟΥ

Ἐνας νέος παροντιάστηκε μιὰ μέρα στὸν φοβερὸ ληστὴ Καρτούν (Κατετάν Φισέκη), ξητῶντας νὰ γίνη δεκτὸς στὴ συμμορία του.

— Καὶ ποὺ θὰ πηγετούσες προτητερα; τὸν ἔρωτησε δὲ ἀρχισυμώτητος.

— Δυὸς χρόνια ἔκαψε ἀντρέτης ἔνδεις εἰσαγγελέως καὶ ἔζη μῆνες γραμμιατεῖς ἔνδεις ἀστονυμούκοι ἐπιθεωρητοι, είτε ὁ τέος.

— Ποὺν καλά! ἀπάντησε τότε εἰλικρινά δὲ τὸ Καρτούν. Τὰ δυόμηση αὐτὰ χρόνια τὰ λογωράζω χρόνια ὑπέρεσίας... στὴ σπείρα μον, τῆς δοτίας ἀπὸ σήμερα είσαι ἔνα ἀπὸ τὰ καλύτερα μελή!...

ΡΩΑΠΕΤΑΛΛΑ

— Οποιος ἀγαπάει ἔκεινους ποὺ τὸν κολακεύουν, κανένι, χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ, ἔκεινο ἀκριβῶς ποὺν είπε ὁ Χριστός: «Ἄγαπάτε τοὺς ἔχθρους ὑμῶν».

— Ο ἀνότος περιφρονεῖ ἔκεινα ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ τὰ καταλάβῃ. Ο Ξεντνος θέλει νὰ μάθῃ δέσιον καὶ οἱ άλλοι. Ο μεγαλοφωνής ζητάει ν' ἀνακλήψῃ ἔκεινα ποὺ κανένας δὲν ξέρει.

